

at Retfærdigheden vilde trænge igjennem engang, saa Rigsdagen i sin Helhed maatte komme til at dele den Overbevisning — som ogsaa jeg før udtalte — at skulle vi have en dygtig og brugbar Embedsstand, maa den lønnes ordentlig. Ja, deri er jeg fuldkommen enig; men saa siger jeg: Lad os saa føre denne Kamp tilende og ikke træde af paa Halveien ved at sige: Nu kunne vi foreløbig tage dette, saa kunne vi slaas om Resten. Jeg yttrede før, at for mig staar det som et Principsspørgsmaal; den Afgjørelse, vi træffe her i dette Dieblif, vil og kan ikke være uden Indflydelse paa de Masser af Love, som foreligge det andet Thing med Hensyn til Embedsstandens Lønninger. Jeg vil bringe i Erindring en Forhandling, der fandt Sted igaar i Folkethinget. Jeg har kun læst dette i Avisen, saa mit Referat gjælder maatte ikke. Det var med Hensyn til Spørgsmaalet om Lønninger ved det meteorologiske Institut. Der var Tale om en overordentlig beskedne Forhøielse; hoormange Betjente eller Embedsmænd det var, veed jeg ikke, men jeg tror hele Forhøielsen var 800 Kr. Det mødte imidlertid den allerstærkste Modstand af Ordføreren for Udvalget, idet han yttrede: Gaa vi ind paa denne Forhøielse, saa gaa vi ind paa et Princip, saa gaa vi ind paa at udgive Hundredufunder af Kroner, for saa maa vi gjøre det Samme ved alle de andre Lønninger. Jeg vender denne Sætning om til Forbed for min egen Betragtning. Jeg skal ikke atter ubeførlig udvikle de Anskuelser, jeg havde ifjor; jeg staar ved dem, og jeg haaber, at det høie Things Afstemning iaar maa blive den samme som ifjor. Navnlig kan jeg ikke gaa ind paa en saa vækkende Anskuelse som den, der kom frem fra det ærede kongevalgte Medlem (Uksing), at vi skulde rette os efter, hvad Ministeriet sagde i det Spørgsmaal. Det forekommer mig ikke at være en Sag, som i den Grad ligger i Ministeriets Haand, at Landstinget eller Folkethinget skulde være afstaaren fra en selvstændig Beslutning uden Hensyn til, hvad den høitærede Conseilspresident maatte udtale; men forresten staar det mig temmelig klart, at vi allerede have foreliggende en bestemt Udtalelse fra ifjor fra den høitærede Conseilspresident angaaende dette Spørgsmaal. Det var under den Diskussion, hvor det samme ærede kongevalgte Medlem trængte noget ind paa den høitærede Conseilspresident for at faae Oplysning om hans personlige Mening angaaende dette Spørgsmaal. Jeg erindrer naturligvis kun uddragvis det, der blev sagt; men jeg hukter tydelig, at der faldt den Ytring fra den høitærede Conseilspresident, at det var aldrig kommet indensfor hans Tanke, at Landstinget vilde gaa ind paa en Nedsættelse af Dyrctidstillægget til 2,500 Kr.; men, tilspøiede han i Anledning af en anden Ytring fra det ærede Medlem, et Andet er jo, hvorledes Regjeringen vil stille sig, naar begge Rigsdagens Afdelinger,

Folkethinget og Landstinget, enes om en Ting og siger: det ere vi tilfredse med. Denne Udtalelse var jo saa aldeles korrekt og forstaaelig; jeg tror ikke at tage feil i den Maade, jeg har repareret den paa her. For mig staar altsaa Spørgsmaalet saaledes, at hvor beklageligt det end er, at denne Sag maatte for Diebliffet falder, og hvor ondt man end kan have af alle de mindre Bestillingsmænd, hvis Forhaabninger endnu i nogen Tid stuydes ud, tror jeg, at det alligevel i Længden vil være til denne Stands Fordel — og ogsaa for de mindre med Hensyn til deres fremtidige Lønninger — naar man ikke i Diebliffet tager en Beslutning, som man maatte mange Gange senere vilde fortryde. Endelig vil jeg sige, at dette behøver jo ikke at være det sidste Stadium i Sagen.

Fallesen: Det forekommer mig, at det er klart, at ligesom der i Samsundet er forskellige Trin, saaledes er der ogsaa forskellige Trin i Embedsstanden. Er der Noget, som vil være farligt for Samsundet i det Hele, saa vil det være det, om man kommer ind paa en Art Kommunisme ligeoverfor Embedsstanden med Hensyn til deres Lønninger, og det er et lille Skridt derhen imod, naar man siger: Vi have Lønninger for vore Embedsmænd, der i det Hele taget ere fordelte efter deres forskellige Stilling i Samsundet; nu viser det sig, at disse Lønninger ikke slaa til, der skal være Lønningstillæg, saa bør man selvfølgelig give dette Lønningstillæg forholdsvis til Alle. Man har engang tidligere fraveget denne Regel, hvad der altid har forekommet mig meget uheldigt, og man er kommen til en vis Grændse, nemlig 4,400 Kr.; den vil man nu yderligere fravige og gjøre et efter min Opfattelse yderst uretfærdigt Skridt. Det er jo rart at give de Smaa, som det hedder, og det er meget vanskeligt og svært at stemme mod Tillægget til dem, idetmindste er det meget vanskeligt for mig, og jeg tror for de Fleste; men der er Noget, der for mig er vigtigere i denne Sag, det er Embedsstanden som Helhed, det er den Stilling og Betydning, som Embedsstanden har i et Land. Det Spørgsmaal, som vil blive afgjort, eller til hvis Afgjørelse der vil ske et Skridt, naar Lønningssløvene komme til at foreligge for Landstinget, er det: Skal Embedsagjærlingen gaa over paa andre Hænder end dem, den nu er hos, skulle vi forlange mindre Dygtighed, en ringere Uddannelse af vore Embedsmænd, end de hidtil have haft? Jeg haaber, at Landstinget aldrig vil sige Ja dertil. Vi have Exempler nok i den hele Verden paa, hvad det er for en forfærdelig Ulykke for en Stat at have en flad Embedsstand. Naar Staten ikke lønner sine Embedsmænd, som den skal, saa at de ikke have nok at leve af, saa gjøre de sig ulovlig Fordel. Jeg veed meget godt, at man kan sige, og det lyder jo pompøst,